Есень

Ронятъ се въ златната есень
листъ подиръ листъ отъ дървьята,
рони се пѣсень слѣдъ пѣсень
и на пѣвецъ изъ душата.

Ронятъ се днитѣ ми бледни:
Всякой день съ своитѣ на радостѣ,
Извикала, пакъ на посади.
Сълзиве — свикнахъ отъ младость

Въ тиха скърбь гледамъ къмъ заника
Гледамъ какъ слънце ще зайде.
Скоро и азъ, тукъ странникъ,
Нейния ще чуя зовъ „хайде!"

И. Вазовъ